

MEDI AMBIENT pàg 18
Animals i plantes
invasores: un problema
endèmic a la metròpoli

DIBUIXOS PRIVILEGIATS pàg 10
Cerdanyola ja té el seu propi
llibre, dibuixat per Pilarín
Bayés i escrit per Núria Ferrer

líniavallès ^{10 anys}

cerdanyola · barberà · ripollet Febrer 2023 · Núm. 112 · liniavalles.cat

La gestió pública de l'aigua a Ripollet haurà d'esperar

El ple de l'AMB tomba la proposta per impulsar la remunicipalització del servei d'aigua a la ciutat pàg 16

Torna el debat

El Quart Cinturó, de nou a escena pàg 3

Foto: Josep Ramon Torné/ACN

CERDANYOLA pàg 10
Deu edicions de
monòlegs per ajudar
els malalts d'esclerosi

A FONTS pàgs 12 i 13
Cocaïna a la metròpoli:
una realitat fora del focus

ESPORTS pàg 20
Més del 60% de la violència
sexual és entre companys

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

KRAVMAGA

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

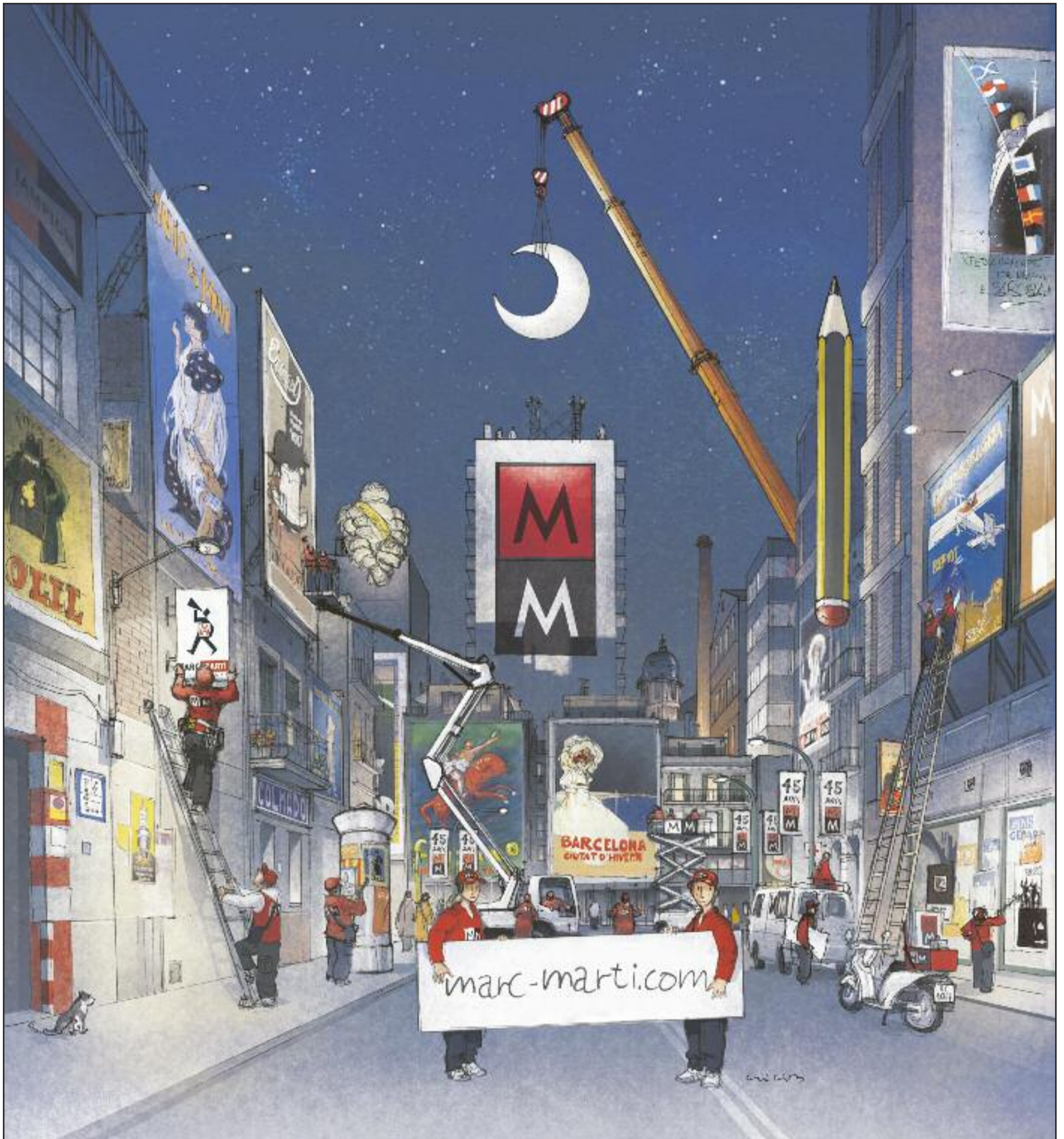
618 557 197

DEFENSA
PERSONAL

[SALA FITNESS INCLUIDA
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

La carretera de la discòrdia

» El tram del Quart Cinturó entre Terrassa i Sabadell torna a estar sobre la taula i això aixeca polèmica
 » Partits i ajuntaments de la comarca s'han posicionat al respecte, tant a favor com en contra de la via

Olga García
 VALLÈS OCCIDENTAL

Era l'any 1965 quan es dibuixava per primera vegada el projecte del Quart Cinturó. Una autovia paral·lela a l'AP-7 que aniria des de Vilafranca fins a Sant Celoni, passant per diferents municipis de la comarca com Terrassa i Sabadell, amb l'objectiu d'evitar que els vehicles que transitessin al llarg del corredor mediterrani haguessin de passar per dins de Barcelona. Però el projecte va quedar mort fins a principis dels anys 90, quan Josep Borrell, aleshores ministre d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient, el va rescatar per oferir una alternativa a les autopistes, amb autovies lliures de pagament.

Com a resposta a això, el maig del 1992 naixia la Campanya Contra el Quart Cinturó, inaugurant una lluita a base de xerrades, mobilitzacions i accions per frenar els diferents procediments administratius que s'han anat obrint per tirar endavant la via. Però això no va evitar que el 2007 es comencés a construir el tram del Quart Cinturó entre Abrera i Terrassa, que, de fet, es preveu que estigui operatiu a finals d'enguany. Un tram que se sumará al que va de Terrassa a Sabadell, que precisament ara s'ha desencallat després que ERC, a finals de gener, donés suport a la moció del PSC sobre el Quart Cinturó per poder aprovar el pressupost de la Generalitat per a aquest any.

Amb aquest pas, s'ha tornat a posar sobre la taula la polèmica d'aquesta infraestructura. I és que mentre uns lamenten l'impacte mediambiental que suposa la seva construcció, altres com el primer secretari del PSC, Salvador Illa, reivindiquen la importància d'a-

Tram del Quart Cinturó en obres, entre Abrera i Terrassa. Foto: Jordi Pujolar/ACN

quest projecte i animen els empresaris de la comarca a alçar la veu a favor del desenvolupament del territori. Una situació davant la qual els partits de la zona i les administracions han volgut pronunciar-se.

VEUS A FAVOR

“El govern de l'Ajuntament de Barberà sempre s'ha mostrat a favor del progrés i de la millora de la vida de la ciutadania, i l'extensió de la B-40 al tram que unirà la Ronda Oest de Sabadell amb Terrassa suposarà un pas endavant en aquest sentit”, expliquen a *Línia Vallès* des del consistori, que té al capdavant el PSC. “A més, el nou tram evitarà que els vehicles que venen de Castellar hagin de travessar Sabadell per anar a buscar la C-58 i això descongestionarà l'autopista, millorarà la interconnexió entre els diferents municipis i també la situació de la indústria i les empreses vallesanes”, afegeixen. Per això, des de

l'Ajuntament de Barberà valoren positivament aquest pas, de la mateixa manera que ho fa Luis Tirado, cap de l'oposició a Ripollet i candidat del PSC al municipi, que també ha parlat amb *Línia Vallès*.

L'Ajuntament de Barberà està a favor de la carretera i el de Ripollet, en contra

“Serà un benefici per a tots, perquè el trànsit de l'AP-7 ens afecta a tots”, explica. “A més, el projecte es fa amb garanties mediambientals, perquè ningú vol avançar carregant-se el medi ambient”, afegeix. Tot plegat mentre, des de l'Ajuntament de Cerdanyola, on també governa el PSC, no han respost les preguntes que els ha traslladat aquest mitjà pel que fa al seu posicionament sobre el Quart Cinturó.

VEUS EN CONTRA

Per la seva banda, l'alcalde de Ripollet, José María Osuna, ha explicat en declaracions a aquesta publicació que tant ell com Decidim sempre han estat “totalment contraris al Quart Cinturó”. “Creiem que el Vallès ja és un espai prou castigat per diferents vies de comunicació i un urbanisme expansiu i pensem que cal preservar els espais naturals que queden i que el Quart Cinturó posaria en risc”, detalla Osuna. “A més, cal prioritzar altres solucions i inversions, com és el cas de la xarxa ferroviària”, afegeix el batlle, que a la vegada recorda que Ripollet “és el municipi més gran de Catalunya sense estació de tren”. Una opinió en la línia del que diuen des d'ERC Vallès Occidental, que també ha reiterat el seu compromís “contra models de mobilitat caducs”.

“Entenem que el país passa per moments molt greus que necessiten un impuls pressuposta-

ri, però alhora diem ben clar que el Quart Cinturó no és el model d'ERC”, diuen, recordant també que busquen un model “respectuós amb el benestar i la salut” i que es comprometen a continuar treballant en aquesta línia.

QÜESTIÓ DE TEMPS

Així doncs, amb la polèmica servida, la comarca no té més remei que continuar expectant, a l'espera d'un pas més. I és que, segons detallen des de l'entitat ecologista ADENC, encara no hi ha ni partida pressupostària, ni estudi ambiental ni informatiu ni un projecte d'execució d'obra. Per tant, sigui com sigui, caldrà esperar per veure cap a quin costat s'acaba decantant la balança. Tot plegat mentre els socialistes, els alcaldes de Terrassa i Sabadell i els empresaris continuen fent força per iniciar la construcció i mentre els partits contraris i la Campanya Contra el Quart Cinturó prometen treballar per impedir-ho.

Rep el diari en PDF i les últimes hores de **líniavallès** a Telegram

La lupa

Dona, vida i llibertat

per Dilara Ekmen (CCAR)

Foto: Aleix Freixas/ACN

Quatre mesos després de la mort sota custòdia policial de Jina Amini, una jove kurda de 22 anys, les manifestacions i la repressió continuen d'una manera acarnissada a l'Iran. Jina –tot i que mediàticament se la coneix com a Mahsa– havia estat detinguda i fortament colpejada per la Policia de la Moral per no portar de manera correcta el vel. Volien obligar-la a fer un curs de reeducació de conducta perquè aprengués a ser una noia pudorosa.

Immediatament després del seu assassinat, les protestes liderades per milers de dones van estendre's per tot el país sota el crit de "Jin, Jiyan, Azadi" (dona, vida i llibertat). Aquest lema, que té origen en el projecte revolucionari kurd, té un significat polític que va més enllà d'un eslògan i es fonamenta en la idea que l'alliberament de la societat i la destrucció del capitalisme i de l'Estat passen per l'inexorable alliberament de la dona a tot el món.

Les diverses interseccions que travessaven la seva identitat han fet esclatar i mantenen unes protestes sense precedents al país persa, liderades per les dones i a les quals s'han sumat altres col·lectius i pobles que pateixen una doble o triple opressió i discriminació, com és el cas de kurds i balutxis a l'Iran. I també tenen el suport de nombrosos homes, als quals el pes d'aplicar i seguir normes conservadores també els cau com una llosa.

Cap país està absent de discriminació ni de violències cap a les dones, però n'hi ha alguns en els quals

la institucionalització social i política de la violència es converteix en una vulneració de drets humans flagrant i en una persecució específica per la senzilla raó de ser dona.

Aquest fet et converteix en una diana en l'àmbit públic per l'Estat, pels cossos policials, pels líders religiosos i pels homes del teu entorn social, alhora que també ho ets en l'àmbit familiar, on pares, germans i cosins es converteixen en els garants de la teva honra. La discriminació, la violència i les vulneracions de

El patriarcat es manifesta diferent segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base

drets fonamentals en tots els àmbits posen en greu risc la vida de les dones, entesa com una vida lliure, autònoma i amb dignitat.

La violència, la persecució i la discriminació cap a les dones no se circumscriuen a l'àmbit legal quan se'ns atorguen menys drets. També es manifesten en aquells casos en els quals, encara que existeixin marcs normatius garants o amb certes garanties, el desplegament efectiu d'aquests drets és inexistent. També és important parlar de la violència que pateixen les dones quan transgredixen normes socials que no necessàriament han de ser lleis, però que a

les seves comunitats, barris o països tothom acata i segueix. Això és d'absoluta rellevància, ja que és difícil de provar i, per tant, també es posa en dubte amb facilitat. I és important tenir-ho en compte tant allà com aquí, en el marc de les societats occidentals.

El sistema hegemònic patriarcal es manifesta de forma diversa segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base: dominació i explotació de les dones i de la natura.

Podem parlar de l'Iran o de l'Afganistan, però en altres latituds i sota contextos socioculturals diferents trobem milers de dones que surten al carrer per protestar, per exemple, contra la penalització de l'avortament.

El debat és present aquests dies a l'Estat espanyol i hem vist el retrocés als Estats Units i a Hongria, igual que a Nicaragua, Hondures, el Salvador o Guatemala. L'Església catòlica i evangèlica, així com el conservadorisme polític, han segrestat en nom de la vida els drets reproductius de les dones, entre molts altres. De la mateixa manera que l'islam polític a l'Orient Mitjà, al nord d'Àfrica i en alguns països africans o asiàtics exerceix un control social i de classe a través del cos, dels atributs i del desig de les dones.

Per aquestes raons és fonamental tenir en compte les persecucions específiques que pateixen les dones, per donar-hi una resposta adequada a través del dret d'asil quan fugen d'aquestes situacions i arriben a les portes d'Europa.

Aquí es piula

El Twitter en paper

@Carles_Porta

Novetat important en l'assassinat d'Helena Jubany. El jutge ordena que es reobri el cas contra Santi Laiglesia per comparar el seu ADN amb el trobat al cos i a la roba de la víctima. L'ADN no coincideix amb el de Xavi Jiménez, fins ara, únic investigat. Laiglesia pot recórrer.

@laraquelvilar

[Arran de la llei trans] No es prohibeix dir pare i mare! És una modificació a efectes legals, per no deixar fora ningú. El 2005, amb l'aprovació del matrimoni igualitari, es va modificar "marido" i "mujer" per "cónyuges" i no veig ningú obligat a dir "el meu cònjuge"! QUIN FART, ÒSTICA, QUIN FART...

@aleixclario

Vladímir Putin ho té claríssim: "Ells" versus "nosaltres". Treu pit que l'economia russa rutlla mentre la d'Occident està en crisi. La frase més destacada: "L'existència de Rússia està en perill. Occident vol escalar el conflicte i nosaltres respondrem en la mateixa mesura".

@martaroqueta

Quan us neguin que a les dones se les valora més durament que als homes penseu en les crítiques a Rihanna per la seva actuació a la SuperBowl, quan malgrat tot [està embarassada] es va moure molt més que Snoop Dogg, D. Dre i la majoria d'homes que han actuat durant la història de l'esdeveniment.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 12316-2013

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i branded content) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

La clau

FEM Monòlegs

El FEM Monòlegs de Cerdanyola ha arribat a la seva 10a edició.

Un certamen consolidat i totalment solidari que destina tots els diners recaptats als malalts d'esclerosi i que enguany ha comptat amb monologuistes reconeguts.

pàgina 10

Festival Zero

El Festival Zero apropa la cultura alternativa a Barberà, amb espectacles que es basen en la proximitat amb el públic i que s'allunyen de les típiques obres de teatre. La iniciativa està celebrant actualment la seva sisena edició.

pàgina 14

Aj. de Ripollet

L'Ajuntament de Ripollet ha impulsat el Projecte Singulars, que forma joves del municipi per ajudar-los a entrar al món laboral. En concret al sector de la logística, l'electricitat i l'electrònica, que tenen una alta oferta laboral.

pàgina 16

El + llegalit

líniavallès.cat

- 1 *Polèmica a Ripollet pel Centre Cívic Can Mas: espai veïnal o educatiu?*
- 2 *L'AMB tomba la proposta per impulsar la remunicipalització del servei d'aigua a Ripollet*
- 3 *Els joves de Barberà tornen a compartir preocupacions sobre salut*
- 4 *Cerdanyola tindrà un projecte pioner per a la salut dels joves*
- 5 *La política municipal*

La llei s'ha de complir

per Pedro Jesús Fernández

El 28 de desembre de 2021, el Congrés dels Diputats va aprovar la Llei de garantia del poder adquisitiu de les pensions i altres mesures de reforçament de la sostenibilitat financera i social del sistema públic de pensions. I no va ser cap innocentada. La cosa és molt seriosa.

La disposició addicional sisena d'aquesta llei assenyalava que, en el termini màxim d'un mes des de la seva aprovació, el govern encarregaria l'elaboració d'un informe d'auditoria relatiu als ingressos provinents de cotitzacions socials i a les despeses de naturalesa contributiva i no contributiva de la Seguretat Social. Aquest informe seria realitzat en un termini de sis mesos i inclouria la quantificació d'aquests conceptes i el seu finançament durant el període comprès entre els anys 1967 i 2019, ambdós inclosos.

Ha passat més d'un any i encara no s'ha elaborat l'auditoria i, per tant, no només desconexem el resultat dels comptes de la Seguretat Social, sinó que podem afirmar, i això és molt més greu, que el govern no compleix la llei.

La gènesi de l'auditoria s'iniciava, ja fa anys, amb la voluntat de separar les fonts de finançament de la Seguretat Social, de tal manera que aquesta només assumís les prestacions contributives i l'Estat, la resta. Segons un informe de fiscalització del Tribunal de Comptes, més de 100.000 milions d'euros eren els que havia aportat la Seguretat Social entre els anys 1967 i 2018 a cobrir conceptes no contributius, és a dir, les anomenades despeses impròpies.

Aquesta despesa de més de 100.000 milions d'euros, sense comptar els interessos, obligaria l'Estat a reingressar-los a la Seguretat Social. Si tenim en compte altres informacions, resulta que el deute de l'Estat amb la Seguretat Social podria ser superior als 500.000 milions d'euros. Algú pot qüestionar la viabilitat de les pensions públiques? Hi ha o no hi ha diners?

Tanmateix, i malgrat aquestes informacions, hi ha qui continua amb el mantra que les pensions públiques són insostenibles i que la caixa de la Seguretat Social està buida. Fins i tot afirmen que les persones pensionistes són unes privilegiades, ja que les pensions que es perceben són molt generoses. Altres no tenen cap vergonya a assenyalar que les pensionistes, actualment, viuen massa i, per tant, millor no ocupar-se de la seva salut i el seu benestar si es vol evitar la fallida del sistema.

Aquests mateixos pocaveronyes no tenen cap escrúpol a aconsellar i defensar que el millor que poden fer les persones jubilades és un pla de pensions privat o hipotecar casa seva per poder viure de rendes.

El més greu de tot això és que aquest missatge ha penetrat en la societat, especialment entre la gent jove. Són molts els joves que han assumit que no co-

bran pensions, igual que pensen que, tot i tenir una bona preparació, hauran d'acceptar salaris de misèria i feines precàries.

No tenen present que moltes de les coses que s'han aconseguit ha estat gràcies a les reivindicacions i les lluites dels seus progenitors quan eren joves. Per això, des de fa més de cinc anys, són les persones grans les que es manifesten i concentren als carrers i places de molts pobles i ciutats de l'Estat, defensant les fites assolides per poder millorar les seves condicions de vida i poder viure amb dignitat. Afortunadament, no a tot arreu és així. A França, organitzacions juvenils han convocat manifestacions per defensar drets socials i serveis públics de qualitat.

Però tornem a preguntar-nos: per què el govern incompleix la llei? L'auditoria ha demostrat que l'Estat té un deute amb la Seguretat Social de més de 100.000 milions d'euros, que hauria de retornar. Si a això, hi sumem les cotitzacions dels treballadors i treballadores en actiu, és evident que la Seguretat Social tindria un superàvit més que suficient per pagar pensions actuals i futures, acabant així amb la fal·làcia que les pensions no són sostenibles. A més, això hauria de posar fi a la campanya que vol crear un enfrontament intergeneracional.

Línia Vallès no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#JudiciABorràs

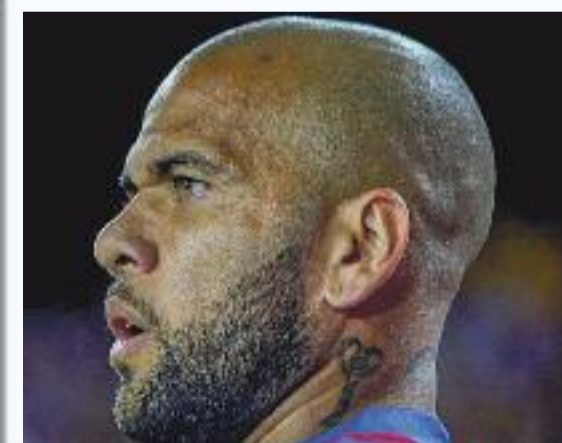
@QuicoSalles: L'informàtic [Isaías Herrero, abans amic de Laura Borràs] acusa Borràs de fer-li un "contracte encobert" i de fer "trapis i marrons amb ella".

#MortAIMWC

@liniaxarxa: Mor un treballador durant el muntatge del Mobile World Congress. La @GSMA, organitzadora del #MWC, ha traslladat el condol a la família.

#AlvesContinuaràAPresó

@tsj_cat: La secció 3 de l'Audiència de Barcelona confirma la presó provisional per a un jugador de futbol investigat per agressió sexual pels fets ocorreguts en una discoteca.

El xalet

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Fa uns mesos, vam rebre al despatx uns clients que volien fer-se un xalet. Ens anàvem mirant de reüll entre els companys mentre conversàvem amb ells. Feia molt de temps que ningú no ens demanava un xalet.

Els darrers clients ens havien demanat cases. Alguns, cases de primera residència per viure-hi tot l'any, altres, segones residències, cases de vacances fora de la ciutat. La veritat és que l'ús que li donaran a l'habitatge és una cosa que sorgeix a les primeres converses, però en aquest cas, el xalet, dit així, el vam relacionar sense dubtar-ho amb una casa de cap de setmana. Ningú viu en un xalet.

Recordo la primera vegada que vaig sentir la paraula. Devia tenir set o vuit anys, pels volts del final de la dècada dels 70. El meu oncle es va comprar un solar a prop de Maçanet de la Selva –llavors tampoc ningú l'anomenava terreny–, on pretenia fer-se un xalet per als caps de setmana.

Per a la família va ser una notícia bomba, una cosa fora del nostre abast, fins i tot de la nostra imaginació. Solíem passar les vacances, com la majoria de les persones, en cases de familiars en algun poble, o bé fent càmping. Calculo que, en aquella època, el meu pare tenia un Seat 124 Special de color granat, que pagava puntualment cada mes. Era el nostre mitjà de transport per a tot, vacances incloses. Recordo el dia que li va instal·lar una bola de remolc a la part del darrere, per anar a buscar la rulot, una Hergo Gacela nova de trinca, també pagada a terminis. Una casa amb rodes que ens seguiria a tot arreu i amb la qual passaríem els millors anys de la nostra vida.

L'anunci del xalet del meu tiet –en realitat ell en deia “xalé”– ens va sorprendre per inabastable. Viuïem de lloguer al barri del Clot a Barcelona i amb prou feines es pagaven els col·legis a final de mes, així que, pensar a comprar una segona casa era una cosa inimaginable per a nosaltres. El meu pare argumentava amb despit –cosa que jo compartia sense ombra de dubte– que per què voldria algú una casa quieta en un lloc podent tenir-ne una amb rodes i portar-la a tot arreu. Quina meravella, pare... Ni Roberto Benigni.

La cosa és que, amb el temps, la gent es va anar fent xalets. Van arribar els 80 i els embussos de cotxes a les entrades i sortides de les grans ciutats van començar a ser habituals. A Barcelona, una ciutat

d'esquena al mar, sense platges, sense rondes i pràcticament sense espais verds o de lleure, la gent s'escapava el cap de setmana, fugint de la ciutat. A la Prefectura de Trànsit, es desplegava l'operació sortida i l'operació retorn, un llenguatge caspós al qual ens vam començar a acostumar i que reflectia la magnitud de la tragèdia. Els que ja no podien fer-se un xalet es van començar a comprar apartaments en blocs residencials; sortien del seu pis de la ciutat i es posaven en un altre d'una urbanització de l'extraradi d'algun poble, a la costa o a la muntanya.

**En una ciutat més precària,
aflorava amb facilitat el caràcter
nòmada de les persones**

Rulot Hergo Gacela de 1978. Foto aportada per l'autor

El nostre càmping a Blanes, en un altre temps terra indomable dels capricis del Tordera i el seu delta, va acabar envoltat de blocs d'habitatges que ens miraven desafiadors com si fóssim Arapahoes en un gueto reparcel·lat. La cala de Sant Francesc, aquella platja salvatge on cuinàvem sardines les nits d'estiu, es va omplir de xalets i d'aparcaments de cotxes a cel obert.

La nostra casa amb rodes va quedar relegada a les aventures de les vacances d'estiu, gairebé sempre en acampada lliure. La vall de Pineta, Ordesa o Benasc, llocs que, llavors, encara estaven fora de l'abast del turisme massiu. Però els hiverns inactius

en un cementiri per a caravanes li van donar l'estocada definitiva fins que ens en vam desfer.

Afortunadament, la ciutat va canviar, en aquella època. La transformació de la Barcelona olímpica va deixar un llegat de platges, espais lliures i oferta cultural que, a poc a poc, van anar atraient els seus habitants i altres turistes. En una ciutat oberta al mar, ja no es feia tan urgent escapar-se el cap de setmana.

Avui molta gent jove ja no té cotxe, sens dubte perquè cada cop són més cars i comporten més despeses, però també per un cert canvi d'actitud. Els dies festius a la ciutat ja no són la desolació que eren en dècades anteriors; darrerament ni tan sols el mes d'agost. A la gent li agrada la ciutat. No considera una condemna quedar-s'hi el cap de setmana, de la mateixa manera que no considera un privilegi tenir un xalet on passar-se el diumenge tallant la gespa o arreglant la teulada. Sembla que hi ha altres prioritats. Les cases, com els cotxes, són per viure-les.

Malgrat totes les virtuts d'aquesta ciutat més ordenada i més segura, però, hi havia alguna cosa d'aquella Barcelona de Vázquez Montalbán que em genera certa nostàlgia. Potser per la fragilitat de llocs com els xiringuitos de la Barceloneta o els enginyosos llocs de pesca que la gent es construïa en una escletxa, entre les roques del trencaones. Una ciutat on et podies topar a cada cantonada amb una foguera de mobles vells per la revetlla de Sant Joan o saltar la tàpia del col·legi Claret per jugar a futbol fins a les tantes. Una ciutat on el paisatge urbà i domèstic es creava per apropiació, com una conquesta territorial. En una ciutat indubtablement més precària, aflorava amb facilitat el caràcter nòmada de les persones, una actitud exploradora ancestral que ens ha fet conquerir el món i ens empeny a descobrir-ne d'altres.

A l'època en què vam comprar la nostra rulot, l'arquitecte italià Aldo Rossi construïa a Venècia la seva proposta de Teatre flotant del Món per a la Biennal d'Arquitectura. El teatre va arribar a creuar l'Adriàtic fins a Dubrovnik. M'agrada pensar que devia dir alguna cosa semblant: “Qui voldria repetir la funció sempre al mateix lloc podent navegar per tot arreu...”.

Potser ha arribat el moment d'afrontar el disseny del xalet dels nostres clients amb valentia, posant-li un parell de rodes.

Les millors perles

“No és un pa *tumaca*, però també estic ric”. I es queden tan amples. És l'anunci que KFC va col·locar als autobusos de Barcelona i que ha fet plorar sang milers de catalans. Al final s'ha fet viral i la marca l'ha retirat. Gràcies, Twitter.

Un conductor begut baixa unes escales amb el seu totterreny i, en arribar a baix, troba els Mossos d'Esquadra esperant-lo. És el que li va passar a un home de 59 anys durant el Carnaval de Solsona. Riu-te'n de Rio.

Censurar Roald Dahl per evitar paraules com “gras” o “lleig”. És el que ha fet l'editorial Puffin perquè el llenguatge que considera “ofensiu” desaparegui de les obres d'un dels grans de la literatura infantil. Per sort, en català no hi haurà canvis.

Joguina sexual o estri de cuina? Aquesta és la qüestió. De debò: aquest és el dubte que tenen uns investigadors respecte a un objecte trobat a les ruïnes de la fortalesa romana de Vindolanda, a Anglaterra. Ves a saber.

Eli Don/ACN

LA FOTO

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Janet
Sanz

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Tribuna

Giuseppina Giuliano o Josefina Julià

per Ferran Falcó, president de Restarting Badalona

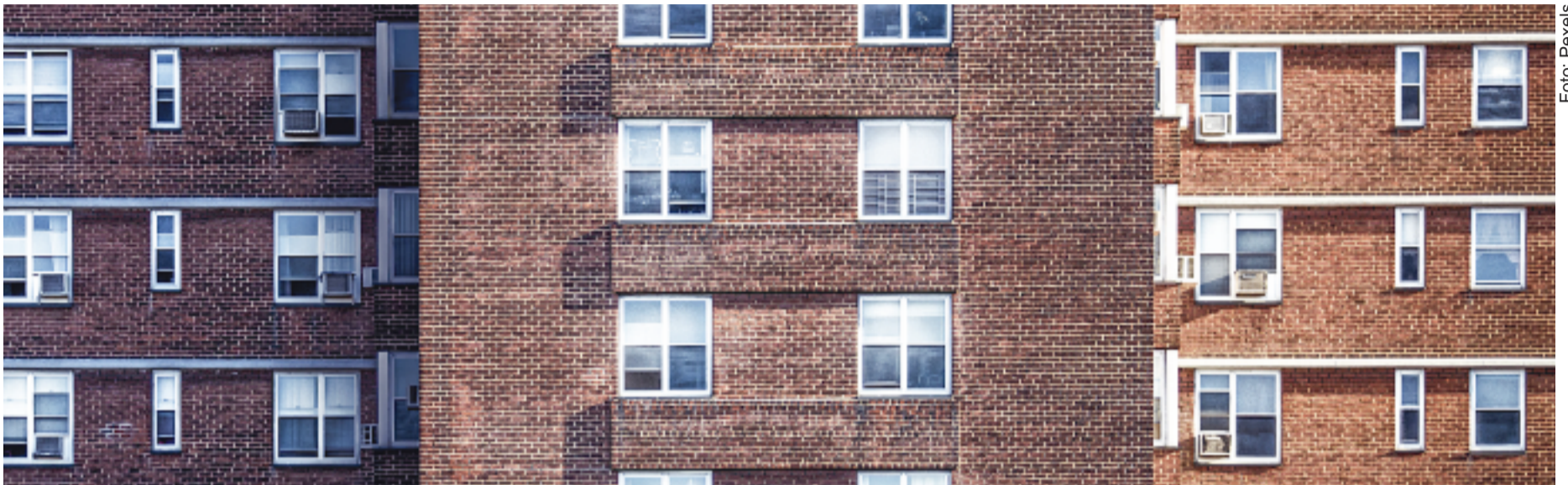

Foto: Pexels

Ara fa vint anys, VINT, que al solar que l'Institut Català del Sòl té a l'antiga fàbrica de l'Estrella de Badalona hi vàrem prometre la construcció de 375 habitatges de protecció oficial. Fa 8 anys, VUIT, que es redacta el planejament de les Tres Xemeneies, que en preveu al voltant d'uns 400 d'aquesta tipologia. I jo, pel meu passat, també en soc responsable.

A cada ciutat metropolitana, i a la capital, hi podem trobar exemples de desenvolupaments eters, o per començar, de fa més d'una dècada. Entremig hi ha hagut la crisi immobiliària, la crisi de les caixes i dels bancs, la pandèmia, la guerra i també noves lleis d'urbanisme, de contractes i de transparència que han anat posant elements de "garanties" que han contribuït clarament al fet que, per totes aquestes raons combinades, fer habitatge a Catalunya hagi esdevingut una missió titànica. Aquests atenuants no exculpen els que hem estat als governs, però ajuden a explicar que l'urbanisme és una gimcana molt complicada de fer.

I això tenint en compte expressions com la d'"emergència habitacional" o tantes altres que els polítics i els teòrics s'han anat empescant per posar de manifest que a Espanya som a la cua de la construcció d'habitatge protegit. En aquesta matèria, des dels àmbits públics, reguladors i executius s'ha insistit a prendre mesures en contra de qui en té, en contra de qui en fa i en contra de qui en compra. Augments fiscals en forma d'impostos i taxes, i obligacions de cobrir tot allò que des del món públic no s'ha fet.

En els darrers anys, per fi, en l'àmbit metropolità s'ha promogut un concurs perquè públics i privats poguessin abordar conjuntament la producció d'habitatge protegit. I s'ha constituït una societat –HMB SA– per, teòricament, fer milers d'habitatges. Abans, però, ja s'havien aprovat planejaments consorciats amb ajuntaments per fer que el Govern català i els locals promoguessin habitatge, amb un èxit ben escàs. Molts d'ells es van desfer, perquè pretenien fer habitatges allà on no hi ha demanda suficient. Crear els instruments on no hi ha demanda no acostuma a sortir bé. Però com deia, aquesta col·laboració públicoprivada sí que podria reeixir. Ho veurem.

Sigui com sigui, l'administració sempre ha anat prenent mesures per mirar de contribuir a augmentar el parc d'habitatge públic. No tot han estat fracassos. La possibilitat de comprar-ne de fets als privats ha estat, aquesta sí, una bona mesura. Però moltes altres, sobretot les

que tenen a veure amb mostrar un món de bons i dolents, han esdevingut neutres o dolentes. La darrera, el topall dels preus del lloguer, que els ha fet augmentar i ha tret habitatges d'aquesta tipologia del mercat.

Per fer habitatge, públic o privat, no hi ha més cera de la que cremarà en les següents frases. Per fer habitatge, deia, és fonamental tenir una economia en marxa. Que rutlli, que hi hagi feina. I que la feina permeti obtenir uns sous que siguin suficients per adquirir préstecs, i tornarlos. Si no tens feina, no pots accedir a cap habitatge. Pots mirar de trampejar, amb lloguers socials i amb alguna ajuda, però seràs a la roda de l'escassetat d'una oferta que sempre serà insuficient i, gairebé sempre, dolenta. I tampoc podràs accedir a una provisió pública d'habitatge, perquè sempre hi haurà un preu a pagar i una obligació i una responsabilitat dels gestors públics a complir.

Com resoldre una qüestió evident, que afecta tota mena de gent amb ingressos, siguin molts o pocs? S'ha de generar oferta de lloguer. S'ha d'escrutar la burocràcia. S'han d'emetre llicències en 90 dies i no en 400. S'ha d'incentivar fiscalment l'estalvi destinat a l'habitatge. S'han de transformar infraestructures i/o sòl per generar sostre edificable. Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. I no ho volem. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper. I és per això que, si no podem viure a la ciutat on treballem, necessitem arribar-hi. Com als 80 es va crear una xarxa de metro més enllà de la capital, hem de fer una xarxa ferroviària més enllà de l'àmbit metropolità. I distribuir-hi activitat en anelles, perquè no tothom tingui el seu pa a Barcelona, sinó que el pugui tenir als Vallesos o a la Catalunya Central.

Avui, la gent sola, la gent jove i la gent nouvinguda a l'àrea de Barcelona i a Barcelona ciutat tenen molt complicat trobar un habitatge o llogar-lo a un preu possible. Aquesta setmana hem llegit la història d'una senyora que cada dia treballa a 700 kilòmetres de casa seva, netejant una escola. Viu a Nàpols i va fins a Milà. En tren d'alta velocitat. Que no hi hagi "Joseps o Josefines" a casa nostra depèn de si som capaços de flexibilitzar-nos, de crear riquesa en equilibri i de trobar el punt mitjà entre una fiscalitat que no ofegui i uns sous que puguin defensar ciutadans independents.

“

Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper

”

Flaixos

@324cat: Un pacient de VIH es cura després d'un trasplantament de cèl·lules mare i ja és el tercer cas confirmat al món. Ho ha certificat aquest dilluns la revista *Nature*.

@lecroupiercat: Avui l'àvia Marina ha cantat la primera cançó al seu besnet petit de cinc setmanes. Tots dos són de l'any 23, de dos segles diferents.

@manolileonsegur: Avui [14-2-2023] fa 113 anys Àngel Guimerà s'atorgava davant de notari poders mutus amb l'home de qui estava enamorat.

525 mitjans associats

associació de mitjans d'informació i comunicació

amic

"Mitjans de proximitat, periodisme de confiança"

www.amic.media

líniavallès

SORTEJA
2 entrades

Escaneja per veure les bases i participar-hi

**BEYONCÉ
RENAISSANCE
WORLD TOUR**

8
DE JUNY
a l'Estadi Olímpic

[f](#) [i](#) [t](#) @liniatarxa

L'Ajuntament ha posat en marxa l'Oficina Jove d'Acompanyament i Orientació, que està ubicada al Casal de Joves Altimira i que vol ser un punt de referència en l'atenció de les necessitats dels joves del municipi.

Deu edicions de monòlegs per ajudar els malalts d'esclerosi

SOCIETAT ▶ “Riure és la millor solució per a la majoria dels problemes, i per combatre l'esclerosi múltiple, també”. Així ho assegura a *Línia Vallès* Xavi Cases, director del FEM Monòlegs, que a la vegada és malalt d'esclerosi. Una iniciativa que ell mateix impulsava fa 20 anys davant la seva inquietud per “fer alguna cosa per als malalts sense que ells hi haguessin d'estar involucrats directament”, comenta. “Volia intentar donar vida al que no és vida i vaig decidir fer aquesta gala per recaptar fons contra la malaltia i, a la vegada, per fer riure la gent” afegeix.

Precisament, aquest febrer s'ha celebrat la desena edició d'aquest certamen, que ja està més que consolidat. “Va ser tot un èxit i el Teatre Ateneu es va omplir”, comenta Cases. I és que per celebrar aquest aniversari, el FEM Monòlegs va comptar amb monologuistes d'arreu del país com Alberto Castro, David Sas, Toni García i Elias Torres. Un cartell “de luxe”, diu

Imatge d'un moment de la gala d'enguany. Foto cedida

l'impulsor, que quan va començar la iniciativa, amb gent amateur del municipi, no s'imaginava “que el certamen s'aniria professionalitzant tant i que arribaria fins aquí”, confessa.

“Tota la feina que fem és totalment voluntària, els còmics actuen de manera voluntària i el total de diners que recaptem del

públic són per ajudar els malalts”, remarca Cases. “Per això, ara que ja hem arribat fins a la desena edició, estic segur que això no parará mai, perquè Cerdanyola ha demostrat ser una ciutat molt solidària”, afegeix. “A més, és molt gratificant veure com un poble es mou per una mateixa causa”, conclou.

Cerdanyola ja té el seu propi llibre, dibuixat per Bayés

CULTURA ▶ Els infants i joves de la ciutat ja tenen la història de Cerdanyola al seu abast. I és que l'Ajuntament ha impulsat la *Petita història de Cerdanyola, Ciutat del Coneixement*, un llibre escrit per la periodista Núria Ferrer i dibuixat per l'artista Pilarín Bayés.

Aquesta obra recorre, al llarg de les setze pàgines que el conformen, els més de mil anys d'història del municipi, des dels assentaments ibers fins a la implantació de la Universitat Autònoma de Barcelona, el Sin-

crotró i la presentació del futur Parc de l'Alba. Tot això, il·lustrat amb els característics dibuixos de Bayés, que mostren els espais més emblemàtics de la ciutat.

En aquest sentit, aquest llibre està adreçat als nens i nenes d'entre 6 i 12 anys en particular i al públic familiar en general. Per això, des de l'Ajuntament han repartit un exemplar a tots els infants escolaritzats a la ciutat des de primer fins a sisè de Primària, amb l'objectiu de difondre el passat del municipi i, a la vegada, posar-lo en valor.

Imatge d'arxiu de Pilarín Bayés. Foto: Jordi Borràs/ACN

**NECESSITEM ALIMENTS
BÀSICS PER CONTRIBUÏR
A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE
163 MIL PERSONES**

Col·labora

BANC DELS ALIMENTS

líniavallès

bancdelsaliments.org

Creu Roja

UCRAÏNA

ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***

900 104 971

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Manta (individual)

33€ Set cuina (5 persones)

20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres

* L'import Integre (3€ IVA* incl.) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, *Yoigo, Euskaltel).
Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades
www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

A la regió metropolitana, el consum de cocaïna està associat a la festa més que no pas a les feines estressants. Foto: Mossos d'Esquadra

El dia que els investigadors van analitzar dotze lavabos del Parlament britànic, es van trobar una sorpresa. En onze –entre els quals un de proper al despatx del primer ministre d'aleshores, Boris Johnson– hi havia traces de cocaïna. També es van trobar rastres d'aquesta substància prohibida als lavabos que feien servir els periodistes. La investigació, publicada a finals del 2021 pel diari *The Sunday Times*, va posar en evidència una realitat que feia temps que se sabia als passadissos de Westminster: la cocaïna és una droga d'ús comú a la política. Alhora, aquell descobriment va obligar el president de la cambra, Lindsay Hoyle, a posar-se en contacte amb la policia metropolitana de Londres perquè iniciés una investigació.

Els fets, que van avergonyir la política britànica, també són una mostra de com funciona el consum de la cocaïna, i per extensió el seu comerç, i la manera com les autoritats persegueixen la seva distribució. A diferència d'altres substàncies associades a la marginalitat, com podrien ser l'heroïna o la metamfetamina, als països rics aquesta droga té a veure amb les altes esferes. Segons explica Mireia Ventura, de l'ONG dedicada a l'anàlisi química de drogues Energy Control, "la cocaïna es relaciona amb les classes socials altes". "No és com l'*speed*, que produeix un efecte similar però val 20 euros el gram, sinó que és cara i no tothom pot comprar-la", afegeix. En la mateixa línia s'expressa l'agent i portaveu del sindicat dels Mossos d'Esquadra USPAC Albert Palacios quan diu que els consumidors d'aquest producte poden ser "jutges, advocats, empresaris... De fet, tothom".

A banda, la cocaïna, tot i que no acostuma a obrir telenotícies ni a ocupar el debat públic, és una droga molt present a la nostra societat. De fet, podem afirmar que la posició tant de Barcelona com de la metròpoli en el mercat global d'aquesta substància és cabdal. La regió és una de les capitals mundials de la cocaïna.

EPICENTRE CONTINENTAL

L'any 2017, la metròpoli de Barcelona es va convertir, per davant de Zuric i d'Anvers, en la regió europea on més cocaïna es consumia. Així ho va determinar una investigació de l'European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA), en què s'anàlitzava la presència d'aquesta substància a les aigües residuals de la depuradora del Baix Llobregat. L'equipament dona servei a part de Barcelona i Sant Just i a tot Cornellà, el Prat, Esplugues, l'Hospitalet, Sant Joan Despí, Sant Boi i Santa Coloma de Cervelló. El dia que més es consumia era dissabte i el que menys, dimecres.

En la darrera anàlisi de l'EMCDDA, la metròpoli ja no ocupava la primera posició a la llista. El 2021, la capital catalana i la seva rodalia van ser la vuitena re-

Capital europea de la droga silenciosa

Barcelona i la seva àrea metropolitana es van convertir l'any 2017 en la primera regió de tota Europa en presència de cocaïna a les aigües residuals. Avui el territori ha perdut aquest dubtós honor. Com ha afectat la pandèmia el mercat d'aquesta substància il·legal? Quin paper té la metròpoli en la distribució continental?

gió del continent en consum de cocaïna i, encara que dimecres continuava sent el dia en què menys restes es trobaven a l'aigua, el dia de més consum era diumenge. Si guí com sigui, al territori el seu ús és molt elevat, i a diferència de centres empresarials com Zuric, Basilea o Brussel·les, en els quals durant la setmana hi ha un fort consum, a casa nostra la presència de cocaïna a la depuradora es dispara el cap de setmana.

"Les persones que arriben al

nostre servei d'anàlisi normalment utilitzen la cocaïna de forma recreativa", explica Ventura. "Veiem gent que la pren per jugar al pòquer o a les cartes en general", afegeix. Així, tot i que de vegades s'associa a les feines estressants, en el cas de la metròpoli la substància està emparentada amb la festa. "Hi ha qui l'utilitza com un estimulante de curta durada per gestionar la part depressora de l'alcohol, per això és una droga que està associada al turisme de bor-

ratxera: permet sortir de nit durant dies seguits i continuar bevent", assegura Ventura. Aquest fet explicaria la davallada del consum de la substància al territori metropolità entre el 2017 i el 2021. Amb la pandèmia va caure l'arribada de turistes i, per tant, l'ús de la substància en el seu vessant festiu.

Tanmateix, segons l'integran d'Energy Control, el turístic no és l'únic tipus de consum. "La cocaïna s'adapta a gairebé tots els contextos, perquè el seu efecte no

és tan visible com el d'altres drogues. És a dir, pots anar a la feina si t'has fet una ratlla", diu per afegir que "és una substància silenciosa". A més, en paraules de Ventura, agrada més als homes. "És una droga que promou la seguretat, que et fa sentir gran. Per això el problema és quan enganxa algú amb l'autoestima baixa o una persona addicta a la feina", afirma. En aquest cas, un ús diari pot derivar en problemes cardiovasculars greus.

Així es compra

● Des del diari *Línia* hem intentat posar-nos en contacte amb un traficant de cocaïna per entendre com funciona la distribució d'aquesta substància. A través de l'aplicació Telegram, vam buscar grups que es ventaven de vendre armes i drogues. En aquesta xarxa no n'hi ha pocs. Tot i que no teníem gaires esperances que l'administrador d'un d'aquests grups ens respongués, un ho va fer. En un principi semblava que hi podríem parlar. "El temps són diners i jo guanyo entre 1.500 i 5.000 euros en 10 minuts; quant pagareu pel meu

parlat amb el Dídac, que va iniciar-se en el consum de cocaïna quan tenia 20 anys i que ara en té més de 40, perquè ens detallis com compra la droga. "El contacte d'un camell és molt fàcil d'aconseguir sempre que ho facis a través d'altres persones que consumeixen", afirma. "És tan senzill com escriure un missatge de WhatsApp i dir que vens de part d'algú", afirma per afegir que alguns venedors prefereixen els SMS per seguretat. Un cop establert el contacte, relata el Dídac, el venedor pregunta "quantas entrades vols" per referir-se als grams de cocaïna. "Fa temps,

"T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins"

temps?", va deixar-nos anar. "Jo escullo el lloc per a l'entrevista, no vosaltres", va afegir quan vam dir-li que seria una conversa telefònica i que no li pagaríem res. Finalment, el traficant va declinar la nostra oferta.

Segons l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), des de la pandèmia ha augmentat la venda de drogues a través de les xarxes, però és molt probable que el traficant amb el qual vam parlar fos un fanfarró. "Moltes de les operacions d'aquesta mena es fan amb criptomonedes i és difícil rastrejar-les", explica el mossos Albert Palacios, sorprès per l'actitud del nostre contacte.

Més enllà d'això, des del diari hem

tenia un camell que em preguntava quants pantalons volia... És bastant sospitós que algú a les tres de la matinada et parli de pantalons", diu rient. Els venedors prefereixen anar a casa del consumidor, perquè al carrer hi ha càmeres. "Res de parcs ni cantonades", explica. També venen en cotxe. "Hi pugues, fan una volta, et donen la droga i et deixen en un altre punt", relata.

Tot i que no és habitual, ell ha pogut anar al pis d'algun dels seus venedors de confiança i l'escena està lluny de les pel·lícules de gàngsters. "T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins", conclou.

PER QUÈ LA METRÒPOLI?

L'Estat espanyol és el desè país del món on més cocaïna hi ha i, per darrere de Bèlgica i dels Països Baixos, el tercer d'Europa. Alhora, Barcelona és un dels principals ports d'entrada d'aquesta droga al continent. Així ho confirma un estudi de l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), que assegura que, de cada 100 quilos d'aquesta droga al món, quasi tres són a l'Estat. És una xifra notable si tenim en compte que el 41% de la cocaïna és a Colòmbia, l'11% als Estats Units i vora el 6% a l'Equador i al Brasil, respectivament.

El professor de Fenomenologia Criminal Ricardo Magaz alerta que "Espanya rep droga de tot el món que s'introdueix per Galícia, Algesires, València i Barcelona". De fet, durant l'any 2020, segons l'UNODC, la policia va confiscar més de 3.000 quilos de cocaïna a la metròpoli. Sense anar més lluny, el passat 31 de gener se'n van intervenir 1.340 al Port de Barcelona camuflats en un carregament de cacau provinent de l'Equador. El maig del 2022 van ser 1.500 els quilos intervinguts que venien del Panamà. Són dues de les operacions en les quals se n'ha trobat més en la darrera dècada.

Montserrat Iglesias-Lucía, directora de l'Escola de Prevenció i Seguretat Integral de la UAB, aprofundeix en la idea i assegura que "Barcelona és estratègica per al tràfic de cocaïna, perquè a més de les vies d'accés aèries i terrestres, té la marítima". "Això fa que sigui un port d'entrada de la droga, tant per abastir la ciutat com per a la resta d'Europa", afegeix. Per la seva banda, Magaz afirma que normalment la droga ve en els contenidors de vaixells de càrrega o en embarcacions dels mateixos narcotraficants. En el primer cas, els delinqüents subornen treballadors del port perquè facin com qui no ho veu quan algú va a buscar el contenidor amb la droga. "És el que s'anomena tècnica del ganxo cec", afirma Magaz. En un port com el de Barcelona, en el qual cada any arriben 3,3 milions de contenidors, és quasi impossible detectar les entrades il·legals.

Alhora, l'Estat espanyol, els Països Baixos i Bèlgica són els centres de distribució d'aquesta droga. L'Europol diu que en el cas estatal això té a veure amb la proximitat històrica i lingüística amb Llatinoamèrica i amb la reconversió de les rutes utilitzades per al tràfic d'haixix amb el nord d'Àfrica per moure la cocaïna.

A diferència d'altres drogues com l'heroïna o la metamfetamina, la cocaïna és una substància de preu elevat relacionada amb les classes socials altes

Els sindicats dels Mossos d'Esquadra denuncien que els caps del cos policial no fan esforços per perseguir el tràfic de cocaïna perquè donen pocs resultats mediàtics

UN MERCAT AMB MÚSCUL

Quan va esclatar la pandèmia i es van establir confinaments, a Energy Control va haver-hi preocupació. Pensaven que hi hauria menys circulació de droga i, per tant, més adulteració i més riscos per a la salut dels consumidors. No va ser així. "El 2018 i el 2019 hi va haver més o menys el doble de producció de cocaïna a Colòmbia, i la droga que arribava a casa nostra era més pura", explica Ventura. Això, sumat a la crisi pel coronavirus, feia preveure problemes en les vies de subministrament, però l'organització va veure que "els productors i les rutes de distribució són molt resistents i no han hagut de rebaixar la puresa de la cocaïna".

El preu d'aquesta substància també mostra com és d'imperforable el mercat de la droga. Segons dades d'Eurostat, el gram de cocaïna que es ven al carrer ronda els 60 euros de mitjana, un dels preus més baixos dels darrers 30 anys. També un dels preus més baixos de tota Europa. Dit d'una altra manera, el preu de la droga no va patir cap efecte per la pandèmia, com tampoc es veu afectat per la inflació o per la geopolítica.

Tot això preocupa Palacios, que considera que la presència d'a-

questa droga a Catalunya és cada vegada més gran. "El perill és que es tracta d'una substància que dona molts diners, i les màfies, quan s'enriqueixen, compren armes de foc per protegir-se", diu. Per contra, lamenta, els recursos que es destinen a perseguir la distribució de cocaïna van a la baixa. "A diferència de la marihuana, que genera olor i malestar, o els narcopisos, que van associats a la marginalitat, la cocaïna és una droga que no encén les alarmes i, per aquest motiu, els caps dels Mossos no hi posen recursos", afirma. A més, per perseguir-la calen molts recursos, com agents a peu de carrer que puguin obtenir informació en bars o fer escoltes telefòniques. "Sis mesos d'investigació acaben amb dos detinguts i només mig quilo de cocaïna", explica. "Els caps es guien per les estadístiques i no volen dedicar recursos a una feina que dona pocs resultats mediàtics", denuncia. "Si es fes una investigació com la que es va fer al Parlament britànic, s'ho prendrien més seriosament", sentència.

Un reportatge
d'Albert
Alexandre

La cultura alternativa es fa lloc a Barberà amb el Festival Zero

CULTURA ▶ Les propostes culturals alternatives que s'allunyen de les clàssiques obres de teatre, dels típics concerts o de les danses més convencionals, sovint no acostumen a triomfar. Però, en canvi, a Barberà hi ha un festival dedicat exclusivament a difondre i acostar a la ciutadania aquest tipus d'art: el Festival Zero. Una iniciativa que enguany celebra la seva sisena edició, que donava el tret de sortida el 24 de febrer i que s'allargarà fins al 26 de març.

"El Festival Zero té la voluntat d'acostar una programació d'espectacles basats en la proximitat entre intèrprets i públic per fer viure experiències gairebé immersives", comenten des de l'Ajuntament. De fet, aquesta és una de les claus del seu èxit, que li ha permès consolidar-se i comptar no només amb actuacions, sinó també amb activitats complementàries que giren al voltant del festival. Per exemple, tallers, performances o sessions de dinamització prèvies i posteriors als

Imatge de la presentació del festival. Foto: Ajuntament

espectacles que es fan amb alumnes dels instituts i amb grups de teatre amateur de la ciutat.

Tot això es fa amb l'objectiu d'entendre el significat de les obres, entre les quals enguany en destaquen dues: *La metamorfosis de Gregor*, d'El Aedo Teatro, que explica la història d'un jove que ha estat víctima d'assetjament

i que es converteix en un ciberassetjador que interacciona amb el públic, i la dansa *Spiralis*, de la Cia Bool, en la qual dos artistes construeixen en directe una gran escultura de ferro. Propostes que permeten "gaudir de les arts escèniques d'una altra forma", detallen des del consistori, i que s'allunyen d'allò més convencional.

Acord per dinamitzar i promocionar el comerç local

COMERÇ ▶ El comerç de Barberà vol ser més potent, més atractiu i millorar la seva situació. Per això, l'Associació de Comerciants Som Barberà, Som Comerç ha signat el primer conveni de col·laboració amb l'Ajuntament per a la dinamització del teixit comercial local.

"Aquest pas ha de servir per promocionar la situació del comerç de la nostra ciutat i representa una eina fonamental que ens ha de permetre, conjuntament, continuar amb la tasca de promoció i de prestigi del sec-

tor", diuen des de l'Ajuntament. Per això, ho valoren com "un instrument clau" que ha de servir, a més, per potenciar la singularitat del comerç local. I és que, en aquest sentit, cal recordar que dos de cada tres comerços de Barberà són singulars, és a dir, són establiments que només existeixen a la ciutat. Un fet que suposa que els comerciants necessitin més eines, suport i visibilitat per tirar endavant la seva activitat, amb la qual l'Ajuntament assegura estar molt content i agraït.

Firma del conveni. Foto: Ajuntament

No hi donis més voltes.

Millors assegurances a millors preus a Fénix Directo

TERCERS
des de
200€

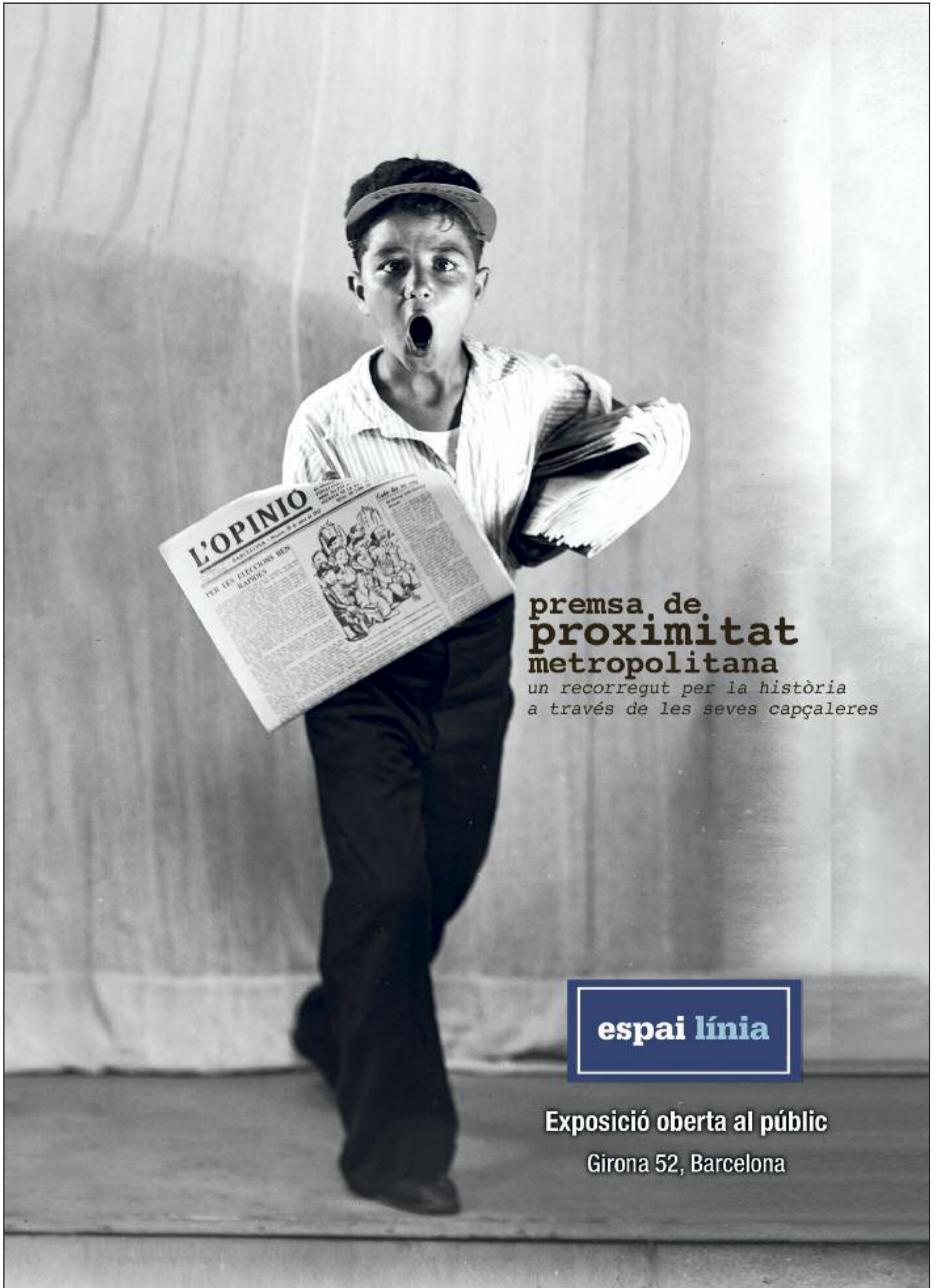
Citroën DS4-1.6 VTI 120 Design SP 120CV.
Preu anual orientatiu amb bonificació.

Truca al
902 44 76 44

FÉNIX DIRECTO

Segur que sí

premsa de
proximitat
metropolitana

*un recorregut per la història
a través de les seves capçaleres*

espai línia

Exposició oberta al públic

Girona 52, Barcelona

Ripollet ja té un nou Arxiu Municipal, un edifici que s'inaugurava en un acte el passat dia 5 de febrer i que acollirà les més de 7.000 caixes de documentació de l'antic arxiu, exposicions i activitats d'entitats locals.

La remunicipalització del servei d'aigua, tombada per l'AMB

SERVEIS ▶ Després de 50 anys de gestió privada del servei d'aigua, que des de l'any 1968 estava en mans de Sorea, l'Ajuntament de Ripollet es plantejava l'any 2018, davant la caducitat del contracte, la gestió municipal d'aquest bé. De fet, es va constituir una empresa pública per prestar aquest servei, encara que fins al 2020 no es va aprovar inicialment la remunicipalització. Un any en el qual el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya establia que la competència en aquest sentit era metropolitana i que, per tant, el consell metropolità de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) havia d'iniciar els tràmits per decidir com es faria aquesta gestió.

“Des d'aleshores tenim una situació de provisionalitat, de bloqueig i d'indefensió”, denunciava l'alcalde, José María Osuna, al darrer ple de l'AMB. I és que, segons explicava, aquest òrgan no tindria “voluntat d'arribar a acords ni de pactar amb l'Ajuntament” la remunicipalització. Un fet que estaria dificultant al consistori “apro-

Osuna criticava la decisió de l'AMB en una roda de premsa. Foto: Aj.

var noves inversions, gestionar els impagaments i controlar les fuites”, així com generant perjudicis xifrats en més de 450.000 euros l'any, detallen fonts municipals.

Per aquest motiu, Osuna presentava una moció per regularitzar la gestió del servei d'aigua, però el ple de l'AMB la tombava. “Els teus serveis jurídics diuen que no es pot fer aquesta remunicipalització i ens reclames que nosaltres assumim un risc econòmic i jurídic per tirar endavant el que des

del mateix Ripollet invaliden”, contestava a Osuna el vicepresident de l'AMB, Antonio Balmón. Un comentari al qual l'alcalde responia, dient que “és cert que no es contempla que els serveis de competència plena de l'AMB puguin ser gestionats directament pel municipi, però no es parla de cap obstacle pel que fa a la gestió a través d'un mitjà propi”. Per això, l'Ajuntament ha dit que presentarà una demanda contra l'AMB “davant la seva inacció”.

Impuls a l'ocupació dels joves en el sector industrial

EDUCACIÓ ▶ L'Ajuntament de Ripollet ha posat en marxa el Projecte Singulars, un programa formatiu per a joves d'entre 16 i 29 anys centrat en els sectors de la logística, l'electricitat i l'electrònica. Aquest projecte es tira endavant en col·laboració amb l'Ajuntament de Badia, Barberà Promoció i l'empresa de formació Levelinstrukta, i pretén facilitar la inserció laboral del jovent. En concret, formant-los en sectors amb una alta oferta de feina al municipi. I és que, en aquest sentit, cal recordar que la logística és un sec-

tor que, davant l'increment del comerç electrònic, aposta per construir grans magatzems al territori i que, d'altra banda, l'electricitat “dona sortida a moltes ocupacions diferents com la construcció, les energies renovables o les telecomunicacions”, detallen des del consistori.

Tot plegat, en la línia del Pla Estratègic Industrial, que s'aprova al ple del gener i que vol atraure inversions empresarials a la ciutat, retenir el talent local i generar projectes innovadors i sostenibles.

Imatge d'arxiu d'una sessió del projecte. Foto: Twitter (@RipolletImpulsa)

línia

20 edicions de proximitat
 Districtes de Barcelona · L'Hospitalet
 Barcelonès Nord · Baix Llobregat
 Baix Maresme · Vallès

Vols anunciar-te?
 686 429 517
 publicitat@comunicacio21.com

líniavallès
 Vallès Oriental

línia nord
 Montseny

línia tres
 Espinosa
 Sant Joan Despi
 Sant Just Desvern

línia cornellà

línia escorts

línia h

línia sants

línia sarrià

línia aorta

línia nou barris

línia sant andreu

línia nord
 Barcelonès Nord

línia mar
 Baix Maresme

línia sant martí

línia ciutat vella

línia la rambla

línia amar
 Castelldefels
 Viladecans · Gavà
 El Prat · Sant Boi

Per a les dones atrapades en el **tràfic de persones**,
la diferència entre la llibertat i l'esclavitud
està en el teu suport.

Ajuda'ns a salvar les seves vides.

DONA ARA

AMB EL TEU SUPORT PODEM
RESCATAR A NOIES ATRAPADES
EN EL TRÀFIC DE PERSONES
I L'EXPLOTACIÓ SEXUAL

#rompeconlatrata

**SONRISAS[®]
DE BOMBAY**
TRANSFORMANDO FUTUROS

sonrisasdebombay.org

Un problema que ve de fora

» La presència d'animals i plantes invasores és una problemàtica endèmica al conjunt de la metròpoli
 » La vespa oriental és la versió més agressiva d'una altra espècie que ja coneixem: la vespa asiàtica

Albert Alexandre
 VALLÈS OCCIDENTAL

Un equip d'especialistes en plagues va retirar, el passat 10 de setembre, un niu amb 200 exemplars de vespes orientals al Port de Barcelona. Era la primera vegada que les autoritats trobaven aquest insecte a casa nostra.

Es podria dir que la vespa oriental és la versió més agressiva d'una altra espècie que ja coneixem a Catalunya i que en els darrers anys s'ha expandit per tot el territori: la vespa asiàtica. Segons indica la Generalitat, aquest darrer animal prové del sud-est asiàtic i va arribar al país de forma "accidental" a través del "comerç de mercaderies de la Xina". Es tracta d'un "depredador molt agressiu" de les abelles i de les vespes autòctones, que són cabdals per la pol·linització. A més, genera "danys econòmics als apicultors", perquè la dieta de la vespa asiàtica depèn en un 80% de les larves d'abella.

Podem imaginar-nos, doncs, com serien de nefastes les conseqüències si la vespa oriental es convertís en una espècie invasora. Per sort, tal com va assenyalar Roger Vila, responsable de Bionet, empresa que va enretirar el rusc, en aquest cas les vespes es van poder "atrapar a temps" quan només eren obreres i "les reines no havien arribat a néixer".

ANIMALS INVASORS

La cotorra, el visó, la carpa, la tortuga de Florida o el morrut de les palmeres són algunes de les 95 espècies invasores que es poden trobar a la regió metropolitana. En aquest sentit, és el regne de les plantes el que més espècies d'aquesta mena acumula al territori: 74. Pel que fa a la resta d'animals,

La tortuga de Florida és una de les espècies invasores detectades a la metròpoli. Foto: CREAM

hi trobem dos invertebrats aquàtics, vuit invertebrats terrestres, un mamífer, sis ocells, un rèptil i tres peixos continentals.

Quan parlem d'espècies invasores cal tenir en compte que no són el mateix que els animals i les plantes exòtiques. "Perquè una espècie exòtica es converteixi en invasora s'ha d'establir amb èxit al territori, és a dir, reproduir-s'hi, i després s'ha d'estendre i augmentar en efectius", explica Joan Pino, subdirector del CREAM i responsable del projecte EXOCAT, que s'encarrega de monitorar aquesta mena d'animals.

Així, al territori metropolità, el nombre d'espècies exòtiques ascendeix a les 312. Es tracta d'una part significativa de les espècies no autòctones que hi ha a tota Catalunya, ja que, segons el mateix CREAM, a tot el país hi ha més de 1.100 espècies exòtiques, de les quals 111 són invasores.

COM ARRIBEN?

No hi ha un sol motiu que expliqui la presència d'animals i de plantes no autòctones a la metròpoli. Des del centre d'investigació CREAM assenyalen que "l'escalfament global, però especialment la transformació del territori i els moviments de persones i mercaderies entre territoris, ha afavorit l'arribada i la instal·lació d'espècies exòtiques".

D'aquesta manera, la presència d'animals i plantes que no són endèmiques està íntimament lligada amb la demografia. És per això que, tal com apunten des del CREAM, "les espècies exòtiques es concentren a les regions metropolitanes, litorals i prelitorals, on la gran densitat de població i la llarga tradició comercial afavoreixen l'arribada de noves espècies".

A més, aquestes regions tenen un clima suau i han patit una "in-

tensa i continuada transformació" per culpa de la urbanització o de l'abandonament de conreus, i això ofereix "moltes oportunitats perquè s'hi instal·lin" aquestes espècies.

Finalment, moltes espècies invasores ho són perquè la població metropolitana ha fet esforços perquè ho siguin. És el cas de la tortuga de Florida, un animal que s'ha convertit en invasor perquè durant un temps les famílies van creure que aquest era un regal perfecte per als fills.

UN PROBLEMA GREU

En els darrers anys, l'arribada d'animals no endèmics s'ha intensificat. Segons dades d'EXOCAT, entre els anys 2012 i 2016 es van incorporar 161 noves espècies a tota Catalunya.

Des de l'Ajuntament de Barcelona, en el seu Estudi d'espècies invasores a la ciutat de Bar-

celona, apunten que el problema no són les espècies exòtiques en general. Amb tot, quan aquestes plantes o animals comencen a propagar-se sense aturador, sorgeixen diversos problemes. "Les espècies exòtiques invasores constitueixen una de les causes principals de pèrdua de biodiversitat al món, circumstància que s'agreuja en hàbitats i ecosistemes especialment vulnerables, com són les illes i les aigües continentals", afirma el consistori. "Això pot ocasionar perjudicis greus a l'economia, especialment a la producció agrícola, ramadera i forestal, i fins i tot a la salut pública", afegeix.

És per aquest motiu que el consistori té entre les seves prioritats evitar que "Barcelona sigui un focus de propagació de plantes invasores en el medi natural proper, sobretot al parc de Collserola i als cursos fluvials".

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
 Barcelona

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

**UNHCR
ACNUR**

La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

Poder explicar què passa

» L'assetjament sexual en l'esport segueix sent un xacra i un 20% dels nens i nenes en patirà
 » "Intentem que les entitats identifiquin els espais o situacions de risc", exposa l'experta Anna Rovira

Toni Delgado
VALLÈS OCCIDENTAL

Ashley és el nom fictici d'una esquiadora. Una actriu narra la seva història en un vídeo del Comitè Olímpic Internacional. S'hi explica que quan va arribar nova a l'equip l'entrenador la tractava molt bé i anaven a sopar o al cinema. Fins que va arribar un dia que el tècnic es va començar a empipar i la va acusar de fallar al grup i de no fer bé les coses. Després la va perdonar i, més endavant, li va demanar fer-li un petó i que passessin la nit junts. Ella no es va veure capaç de dir-li que no perquè el seu futur esportiu depenia de l'entrenador.

Qui comparteix el cas és Anna Rovira (Vic, 1996), formadora sobre violències sexuals en l'esport i col·laboradora del Grup d'Investigació Social i Educativa de l'Activitat Física i de l'Esport (GISEA-FE). El testimoni li serveix per descriure les quatre fases de l'assetjament: "La primera és la selecció de la víctima, que no és aleatòria, i hi poden dependre factors com que la persona sigui nova al grup, l'edat o la personalitat. A la segona l'agressor o agressora es guanya la confiança i l'amistat de la víctima, i s'hi crea un vincle especial". A partir d'aquí, arriben les altres dues: "A la tercera comencen a haver-hi comportaments ambivalents que generen confusió en la víctima, es desenvolupa l'assetjament i el control sobre la persona, i es construeix la lleialtat. A la quarta i última comença l'abús sexual i l'assetjament del vot de confiança",

completa Rovira. Són escenaris que es compleixen quan qui agrideix es troba en possessió de superioritat jeràrquica. No es compliria si hi ha un cas d'assetjament entre companys i companyes, com succeeix en el 62% de les ocasions. "Un de cada cinc nens i nenes ha patit o patirà violència sexual", adverteix l'entrevistada. En un 81% de les ocasions la víctima coneix la persona agressora.

A *La violència sexual a l'esport. Guia per a persones adultes*, el Consell Català de l'Esport defineix violència sexual com "un comportament cap a un individu o un grup d'individus que inclou comportaments sexualitzats (verbals, no verbals o físics) amb intenció o sense, legal o il·legal, basats en un abús de poder i confiança i que és considerat per la víctima o per un espectador com a no-desitjat o coercitiu".

Defensa Rovira que la manipulació de qui agrideix fa que moltes vegades la víctima no pugui explicar què està passant i que sigui "difícil" que una tercera persona ho detecti, en part perquè sovint la persona agressora té bona relació amb la família de la víctima. "Normalment, no es detecta quan són infants i adolescents", diu l'experta. Quan ho expliquen, potser amb 30, 40 o 50 anys, "ja no els podem ajudar gaire" i les persones "han patit soles com a nens o nenes o adolescents".

Segons l'article 48 de la Llei Orgànica 8/2021, de 4 de juny, de protecció integral a la infància i l'adolescència davant la violència, les entitats esportives que treballen amb menors d'edat estan obligades a "aplicar els protocols d'ac-

A l'esport també hi ha assetjament. Foto: Dominika Roseclay/Pexels

tuació que adoptin les administracions públiques, implementar un sistema de monitoratge per assegurar el compliment dels protocols i designar la figura del delegat o delegada de protecció".

LA CONFIDENCIALITAT

El delegat o delegada de protecció és a qui es poden adreçar les persones menors d'edat per expressar les seves inquietuds i qui s'encarrega de la difusió i compliment dels protocols. "Sense aquesta figura, que assegura la confidencialitat, seria gairebé impossible per a la víctima parlar i hi ha moltes entitats que encara no la tenen", adverteix Rovira. Durant la primera fase hi ha la recepció de la comunicació de la víctima i pot ser a través de diferents canals (correu electrònic, presencialment –verbalment o per escrit–, la bústia de suggeriments, reunions, WhatsApp o el formulari del web. S'activa el protocol i es comença la fase d'instrucció. "Si la persona és menor d'edat, per llei

és obligatori trucar la família per comunicar-li la situació".

Després, ja amb la família, s'iniciaria la segona fase: la investigació. Es parla amb la víctima amb la família present, amb la presumpta persona agressora i es busquen possibles testimonis. Amb la documentació i possibles proves, des de converses de WhatsApp fins a declaracions verbals, es redacta un informe, que arriba a qui hagi de resoldre el cas. Generalment, és la junta o una comissió que també inclou membres de la junta, en funció del protocol. Hi ha dues vies de resolució més: l'administrativa (denúncia externa a Inspecció de Treball) i la judicial (denúncia externa als Mossos).

FORMES D'ASSETJAMENT

"Hi ha moltes entitats esportives sense un protocol d'actuació, però crec que n'hi ha moltes que s'estan posant les piles. El que, de moment, encara no tenim, és un entorn preparat perquè les vícti-

mes expliquin què els passa", en-raona Rovira. Hi ha moltes formes d'assetjament sexual: verbal (fer bromes o comentaris obscens, difondre rumors, preguntar o explicar detalls sobre la vida sexual d'una persona); no verbals (gestos obscens o mirades lascives al cos); i físic (contacte físic deliberat i no sol·licitat o un apropament físic excessiu o innecessari).

"Intentem que les entitats identifiquin els espais o situacions de risc i s'estableixin mesures de prevenció", detalla Rovira. Les xarxes socials, els vestuaris, els despatxos o oficines o els viatges i desplaçaments són espais de risc. "Cal establir accions preventives i normes de bones pràctiques en cada un dels espais, que són diferents segons el club i disciplines esportives", exposa.

Els efectes de l'assetjament són infinits: insomni, depressió, es trenquen relacions familiars i/o d'amistats, abandonament de la carrera esportiva, menor capacitat de concentració... I també l'etiqueta de per vida de víctima.

"Ara no sembla que no es pugui fer res" i "a la nostra entitat aquestes coses no passen" són potser els dos comentaris més repetits en les formacions sobre violència sexual que imparteix Rovira. "Realment no és que no es pugui fer res, és que abans es podia fer tot i ara hi ha límits. La tolerància de les dones ha canviat i n'hi ha moltes que no et volen fer dos petons i et donen la mà, amb tot el seu dret. Fins ara, era com de mala educació actuar així. Intentem que la gent prengui consciència que la violència sexual en l'esport és una realitat", conclou.

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
 Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
 info@protectorabcn.es

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

 **Ayuda
en Acción**

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN

El Prado a Barcelona

Un total de 173 peces de la col·lecció del Museu del Prado han aterrat a Barcelona. El CaixaForum de la capital catalana acull una exposició dedicada al retrat del segle XIX, amb obres d'artistes com Goya, Sorolla, Fortuny o Madrazo, entre d'altres. La mostra, que es podrà visitar fins al 4 de juny, té sis eixos temàtics, tal com detalla l'ACN. Concretament, aquests àmbits són la descoberta de la imatge, els retrats i autoretrats d'artistes, la imatge de la mort, l'artista al seu estudi, la imatge del poder i les identitats i imatges d'escriptors, músics i actors.

Famosos

Quan Joel Díaz va anunciar que deixava de presentar el *Zona Franca* (el *late show* de TV3) com a resposta a l'acomiadament de Manel Vidal per un acudit, tothom va assumir que el programa desapareixeria. La cadena, però, va decidir intentar per totes les vies trobar-li un substitut perquè el projecte tirés endavant. El problema és que van topat amb moltes respostes negatives, com ara les d'Isma Juárez o d'Elisenda Pineda. Molta gent es preguntava qui seria el valent o valenta que acceptaria aquest relleu, tenint en compte la previsible allau de crítiques que rebria. Doncs Danae Boronat (Tarragona, 1985) s'hi ha atrevit. Una periodista esportiva presentant un programa d'humor? "I per què no?", es deu haver dit a si mateixa Boronat, que ja té experiència a trencar barreres: va ser la primera dona a narrar un partit de la Lliga en televisió. A més, Joel Díaz li ha donat suport públicament.

La fitxa

QUI ÉS?

DANA E B O R O N A T

ÉS FAMOSA PER...

Ser periodista esportiva
Va ser la primera dona a narrar en TV un partit de la Lliga

QUÈ HA FET?

Acceptar presentar el 'Zona Franca'
Després de la sonada i polèmica dimissió de Joel Díaz

A LES XARXES...

Suport de Joel Díaz
Enmig de les crítiques d'alguns usuaris indignats

Llibres

El boig dels ocells
Care Santos

Eugene Schieffelin és ric, singular i aficionat als ocells. La seva germana i la seva dona, amants devotes de Shakespeare. Els seus amics, membres d'una Societat més desfasada que científica que somia omplir d'ocells europeus els cels novaiorquesos. Nova York, una ciutat que encara no s'assembla a ella mateixa, l'escenari ideal per a qualsevol bogeria.

Teatre

Fitzroy
Jordi Galceran i Sergi Belbel

Quatre escaladores estan a mitja ascensió del Fitzroy, una de les vies d'escalada més complicades del món i mai assolida per una cordada femenina. El mal temps les ha fet aturar i, mentre esperen que les condicions millorin, sorgeixen problemes inesperats que les fan dubtar de si tirar endavant o rendir-se. Al Teatre Borràs de Barcelona.

Música

Postureo real
Guillem Roma

El cantant Guillem Roma vol "convertir les coses quotidianes en extraordinàries". Ho ha dit en una entrevista concedida a l'ACN amb motiu de la publicació del seu cinquè disc, *Postureo real* (U98 Music). En aquest treball parla de l'amor, les amistats i, com indica el títol, del postureig que impregna les xarxes socials i, de retruc, el dia a dia de la societat actual.

Pelis i sèries

Irati
Paul Urkijo Alijo

Segle VIII. El cristianisme s'escampa per Europa mentre les creences paganes desapareixen. Tot i això, un líder demana ajuda a una deessa ancestral. Fa un pacte de sang amb ella i derrota l'enemic a canvi de la seva vida. Anys més tard, el seu fill Eneko vol recuperar el cos del pare per enterrar-lo de forma cristiana. Necessitarà, però, l'ajuda d'Irati, la pagana del poble.

ESTILS DE VIDA

La salut també és productiva

Foto: Freepik

📌 SALUT LABORAL

Quan pensem en salut laboral ens ve al cap la prevenció de riscos laborals. Però aquestes inspeccions se centren a evitar els riscos més evidents associats a les diferents activitats professionals. Poques vegades es fixen en l'entorn laboral, en els elements que ens rodegen i que afecten la nostra salut, tot i que no representen un risc directe. A més, són detalls que també afecten el rendiment, perquè està comprovat que un entorn laboral ben dissenyat afavoreix la productivitat.

La majoria d'empreses garanteixen uns mínims, els especificats per llei, però la majoria no prioritzen criteris de salut ni de sostenibilitat, molt relacionada amb la qualitat de vida, a l'hora de dissenyar els espais laborals. Hi ha una gran conscienciació sobre l'eficiència energètica i sobre la ventilació dels edificis, però, en canvi, hi ha poca preocupació pels materials amb què està fet el mobiliari, que haurien de ser tan naturals com sigui possible. Tampoc som conscients de la importància de treballar en un entorn silenciós o, com a mínim, sense sorolls que ens alterin. O del paper tan important que juguen les plantes en la nostra salut emocional a la feina.

Les claus.....

MOBILIARI

Els paviments, les moquetes i les mampares s'han d'elaborar amb productes naturals o reciclats

LLUM

La llum solar no només beneficia la vista; també potencia la concentració dels treballadors

SOROLL

Les oficines diàfanes estan de moda, però cal separar els espais amb paravents per reduir el soroll

TEMPERATURA

La temperatura ideal és d'entre 21 i 23 graus i s'ha de mantenir de la forma més natural possible

Foto: Pixabay

Identificar-los amb **XIP i XAPA** és la teva obligació

i en cas de pèrdua, pot ser la seva salvació!

Més de
2.125.000
carnets

AGENDA
2030

Les biblioteques
municipals també som
més que
un club

biblotecavirtual.diba.cat

La Diputació de Barcelona, amb els ajuntaments de la província, gestiona **233 biblioteques i 10 bibliobusos**, per posar a l'abast de tota la ciutadania la cultura, l'educació i el coneixement. Més de **2 milions d'usuaris** ja tenen el seu carnet. Si encara no ets soci, fes-te'n i descobreix tots els avantatges i oportunitats que t'ofereix.

#BibliotequesSomMésQueUnClub
Xarxa de Biblioteques Municipals

Diputació
Barcelona

